

Rolnummer 1982
Arrest nr. 125/2001 van 16 oktober 2001

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 7*bis* van de jachtwet van 28 februari 1882, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Doornik.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit voorzitter M. Melchior, de rechters P. Martens, R. Henneuse, M. Bossuyt, A. Alen en J.-P. Moerman, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, emeritus voorzitter H. Boel, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag

Bij vonnis van 6 juni 2000 in zake Y. Mestdag tegen F. Bouckaert, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 21 juni 2000, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Doornik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 7bis van de jachtwet van 28 februari 1882, gewijzigd bij de wet van 4 april 1900, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het op een van het gemeen recht afwijkende manier bepaalt dat hoger beroep niet meer ontvankelijk is na veertien dagen, te rekenen van de uitspraak van het vonnis ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Y. Mestdag stelt hoger beroep in bij de Rechtbank van eerste aanleg te Doornik tegen een vonnis dat in eerste aanleg is gewezen door de vrederechter te Aat op basis van de jachtwet van 28 februari 1882. F. Bouckaert, geïntimeerde, werpt de onontvankelijkheid op van het hoger beroep en baseert zich daarbij op artikel 7bis, laatste lid, van diezelfde wet, dat bepaalt dat de termijn voor hoger beroep veertien dagen bedraagt te rekenen van de uitspraak van het vonnis. De appellant antwoordt daarop dat, naar het voorbeeld van de regel van de dubbele schadeloosstelling waarin is voorzien in hetzelfde artikel 7bis en in verband waarmee het Arbitragehof heeft geoordeeld dat hij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schond, de in datzelfde artikel vastgestelde termijn voor hoger beroep die bepalingen schendt. Bijgevolg verzoekt hij de Rechtbank de hiervoor weergegeven vraag te stellen.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 21 juni 2000 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 21 september 2000 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 3 oktober 2000.

Y. Mestdag, wonende te 7760 Pottes, rue du Palais 16, heeft een memorie ingediend bij op 25 oktober 2000 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 29 november 2000 en 29 mei 2001 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 21 juni 2001 en 21 december 2001.

Bij beschikking van 6 februari 2001 heeft het Hof de zetel aangevuld met rechter L. Lavrysen.

Bij beschikking van 20 maart 2001 heeft het Hof de zetel aangevuld met rechter A. Alen.

Bij beschikking van 16 mei 2001 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 6 juni 2001.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partij in het bodemgeschil en haar advocaat bij op 17 mei 2001 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van 22 mei 2001 heeft het Hof de zetel aangevuld met rechter J.-P. Moerman.

Bij beschikking van 6 juni 2001 heeft voorzitter in functie vastgesteld dat rechter L. Lavrysen wettig verhinderd is en dat rechter M. Bossuyt hem vervangt als lid van de zetel.

Op de openbare terechtzitting van 6 juni 2001 :

- is verschenen : Mr. P. Chevalier, advocaat bij de balie te Doornik, voor Y. Mestdag;
- hebben de rechters-verslaggevers P. Martens en A. Alen verslag uitgebracht;
- is de voornoemde advocaat gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van Y. Mestdag

A.1. Y. Mestdag zet uiteen dat uit de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde bepaling blijkt dat het snelrecht « een wapen meer » was om de plaag van de oncontroleerbare vermenigvuldiging van de konijnen doeltreffend te bestrijden. De doelstelling van de afwijkende maatregelen bestond erin de regel van de dubbele schadeloosstelling doeltreffender te maken door de procedure voor het gerecht aan te passen.

A.2. Hij doet opmerken dat het Hof in zijn arrest nr. 5/98 van 21 januari 1998 heeft geoordeeld dat de uitzonderlijke omstandigheden die ten grondslag lagen aan sommige van die maatregelen, te dezen de dubbele schadeloosstelling, en die die maatregelen verantwoordden, thans niet meer bestaan en dat de handhaving van die maatregel de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. Hij besluit daaruit dat de van het gemeen recht afwijkende procedureregels, die in dezelfde wetgeving worden gehandhaafd en dezelfde doelstelling nastreven, ook die grondwetsbepalingen schenden.

- B -

B.1. Artikel 7bis, laatste lid, dat in de jachtwet van 28 februari 1882 is ingevoerd bij de wet van 4 april 1900, bepaalt :

« Hoger beroep is niet meer ontvankelijk na veertien dagen, te rekenen van de uitspraak van het vonnis. Eisen van duizend frank en minder, berekend op de grondslag van het enkele schadebedrag, worden uitgewezen bij een vonnis dat niet vatbaar is voor hoger beroep, maar alleen voor verzet. »

B.2. Die bepaling roept een verschil in behandeling in het leven tussen de personen op wie ze van toepassing is en de personen die worden onderworpen aan het gemeen recht van de burgerlijke rechtspleging, in zoverre zij afwijkt van artikel 1051 van het Gerechtelijk Wetboek dat de termijn voor hoger beroep vaststelt op één maand te rekenen vanaf de betekening van het vonnis of de kennisgeving ervan, en van artikel 57 van datzelfde Wetboek dat preciseert dat de termijn voor hoger beroep begint bij de betekening van de beslissing aan de persoon of aan de woonplaats, of, bij voorkomend geval, vanaf de afgifte of het achterlaten van het afschrift zoals vastgesteld is in de artikelen 37, 38 en 40.

B.3. Artikel 7bis van de wet van 28 februari 1882 bevat een reeks maatregelen in verband met de vergoeding voor schade die door de konijnen is veroorzaakt aan de vruchten en gewassen, en de in het geding zijnde bepaling past in het geheel van die maatregelen. De parlementaire voorbereiding van die bepaling toont aan dat de wetgever, die zich bewust was van « de ernst van de schade die in sommige streken van het land veroorzaakt werd door de konijnen » (*Parl. St., Senaat, 1900, nr. 37, p. 2*) wegens hun ongebreidelde vermenigvuldiging, een antwoord wilde bieden op die « plaag voor de landbouwers » (*Parl. St., Kamer, 1898, nr. 175, p. 14*), met name door « de rechtsvordering tot herstel van de veroorzaakte schade te vergemakkelijken » (*ibid.*, p. 17), zodat « alles wat de regelmatige uitoefening van het bezwaarrecht kan belemmeren » wordt geweerd (*Parl. St., Senaat, 1900, nr. 37, p. 6*).

B.4. Hoewel de inkorting van de termijn voor hoger beroep en de vaststelling van de begindatum van die termijn op de dag van de uitspraak van het vonnis maatregelen hebben kunnen vormen die zowel relevant als evenredig waren ten opzichte van de destijds met de wet van 4 april 1900 nagestreefde doelstelling van vereenvoudiging van de gevolgde procedure, dient te worden onderzocht of ze in de huidige omstandigheden verantwoord blijven ten aanzien van de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie.

B.5. Het Hof stelt vast dat niet is betwist dat belangrijke wijzigingen zich hebben voorgedaan in de feitelijke omstandigheden : de vermenigvuldiging van de konijnen is sterk en op duurzame wijze verminderd als gevolg van diverse ziekten waaronder myxomatose, zodat zij thans nog bezwaarlijk als een plaag kan worden beschouwd die uitzonderlijke maatregelen zou verantwoorden.

B.6. Daaruit volgt dat het laatste lid van artikel *7bis* van de jachtwet van 28 februari 1882, in zoverre het op een van het gemeen recht afwijkende manier bepaalt dat het hoger beroep niet meer ontvankelijk is « na veertien dagen, te rekenen van de uitspraak van het vonnis », niet langer een evenredige maatregel is ten aanzien van de huidige omstandigheden.

B.7. De prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 7*bis* van de jachtwet van 28 februari 1882, gewijzigd bij de wet van 4 april 1900, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het bepaalt dat het hoger beroep niet meer ontvankelijk is na veertien dagen, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 16 oktober 2001.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior